

ZWARTLOF

Bravenewbooks 2014

Re Pristinus

ZWARTLOF

Re Pristinus verlangde terug te keren naar vroeger. Vroeger was het wél beter. Re verlangde vurig naar het voormalige. De potentie van de oude tijd. Re deed zijn achternaam eer aan. Zijn liefdeswapen lag actueel slap tussen zijn nog steeds vitale benen. Wat zwart is moet zwart blijven. Wat wit is moet wil blijven, maar wat slap is moet stijf worden. Alles wat aandacht krijgt, zal groeien had hij op twitter gelezen. Een oosterse dominee had dat op twitter geschreven. Re vermoedde dat deze aantrekkelijke zielzorger dat bedoelde in de sfeer van een geestelijke realiteit. Hij vertaalde dat na zijn veertigste heel erg fysiek. Alles wat aandacht krijgt, zal werkelijk groeien. Re lag die morgen nog in bed in die speciale toestand tussen slapen en waken. Wat maakt je dan mee in die tussen toestand. Wat maakt je dan mee als je de avond ervoor je hebt laten vollopen met dat zware bier afkomstig uit Limburg. Wat is de stand van je liefdeswapen als je de avond ervoor wel of niet gedronken hebt. Re was niet verslaafd. Dat niet. Maar aan de andere kant voelde hij zich niet senang als hij in de middag met zijn hond liep te wandelen en dan dacht aan een komende avond met een lege koelkast. Re wilde een man zijn. Een man met een spontaan stijf functionerend geslachtsdeel. Zijn liefdeswapen moest werken net als zijn auto en computer. Maar in die tussentoestand tussen slapen en waken gebeurde er niet zo veel meer. Hij begeerde potentie. Re Pristinus begeerde naar het voormalige uit de oude tijd. Bij Re moest het ergens over gaan. Op verjaardagen spraken

mensen meestal over thema's die ze als puntje bij paaltje kwam niet echt raakten in je ziel. Een keer wilde hij op een verjaardag het thema bijna aansnijden. Hij had het volgende willen vragen aan zijn drie aanwezige ooms. Hoe is het met jullie lul in die fase tussen waken en slapen en in de morgen tussen slapen en waken. Gebeurt er verdomme nog iets? Staat hij als een paal boven water? Wat slap is moet stijf worden. In een ver verleden werd dat ding gewoon spontaan stijf en ging Re daarna over seks denken. Re Pristinus moet nou eerst over seks denken en daarna gebeurde er meestal helemaal niks. Hij voelde zich geen man meer op een enkele keer na dan. Hij wilde presteren. Als er een vrouw in de buurt was, wilde hij eigenlijk altijd presteren. Van meet af aan was hij bezig met het komende hoogtepunt. Hij was doelgericht. Re was wat hij had. Met een stijve penis was je iemand. Hij was wat hij deed. Hij begeerde gemeenschap en vereniging. Op die verjaardag had hij het niet durven vragen. Wat gebeurt er met jullie liefdeswapens tussen waken en slapen en tussen slapen en waken. Die tussentoestand was voor Re meestal buitengewoon vruchtbaar. Zowel emotioneel als lijfelijk. Op latere leeftijd is hij op zijn gevoel gaan letten. Is het witlof in die tussenfase of zwartlof? Is het blij genieten van een nieuwe dag of is het piekeren? Is piekeren frustrerend voor je potentie of heeft de kwaliteit van je potentie te maken met je piekeren? Re heeft altijd maat het idee dat een vurig geil spontaan en hartstochtelijk seksleven goed is voor de gezondheid van heel de mens. Ook over zulke dingen dacht hij na in die tussentoestand tussen slapen en waken. Hoe kan het nou dat vurige hartstochtelijke seks invloed kan

hebben op het wel of niet piekeren van mensen. Het wilde er bij Re gewoon niet in dat mensen om hem heen die zo geweldig kunnen ouwehoeren een heerlijk seksleven hebben. Als de lust toeneemt, neemt de last voor Re niet toe. Zonder lust neemt de last toe. Zonder hartstochtelijke lust groeit de piekerlast. Hij kwam daar niet uit. Hoe kan iets stoffelijks als een vurig hartstochtelijk seksleven nu van invloed zijn op onstoffelijk levensgevoel. Hij moest daar ook altijd aan denken bij het drinken van die Limburgse biertjes. Re hield van zwaar. Hij was ook zwaar opgevoed. Een biertje moest zwaar zijn. Bier zonder alcohol vond hij vreselijk. Re wilde man zijn. Je bent geen man als je geen zwaar bier drinken kan. Hoe kan een mens zich nu veel vrijer voelen door het drinken van zwaar bier. Over zulke dingen dacht hij ook tussen slapen en waken. Aan de andere kant kan een mens vanwege geestelijke stress allerlei ziektes krijgen. Re was zwaar opgevoed. Hij had geen enkel vertrouwen in de wereld. De wereld was dood voor hem. Ik ben gestorven, maar voor goed van heel de dode wereld vrij. Alles wat fout kan gaan, gaat ook fout. Je kunt er gewoon op wachten. Tussen slapen en waken flitste het gewoon spontaan door zijn kop. Hij zag overal tegen op. Hij kon werkelijk overal tegen opzien. Hij piekerde over de tandarts. Hij piekerde over zijn school. Hij piekerde met nieuwe schoenen. Hij had geen piekerstoornis. Dat niet. Verdomme dat niet. Daar wilde Re niet aan. Hij was gewoon te zwaar opgevoed. Het oer vertrouwen in het leven was er niet. Alles wat mis kan gaan gaat bij Re ook mis. Is het niet vandaag, dan is het wel morgen. Van al dat piekeren heeft hij hartfalen gekregen. De een krijgt een maagzweer, de ander kanker of

hartfalen. Van piekeren krijg je hartklachten. Hartklachten zijn niet zo goed voor je seksleven. En de spanning in bed verhoogt weer het piekeren. Re wist werkelijk niet meer waar het gedonder allemaal begonnen was. Maar tussen slapen en waken dacht hij daar wel over na. Hoe kan nu non-stoffelijke stress invloed hebben op stof. Op zijn hart en het hartfalen? Re had er wel eens met zijn huisarts over gesproken, maar die lulde er over heen. Zijn huisarts wist veel over het lijf. In de omgang met mensen was hij niet zo tactvol en fijngevoelig.

Re wilde een echte man zijn. Hij dacht alleen zonder hand. Met hand dacht hij niet. De hand van zijn vriendin was het einde van de reflectie. Hij wist dat zeer veel denkende filosofen nooit getrouwd waren. Of ze wel of niet naar de hoeren gingen, staat vaak niet in boeken opgeschreven. Voor Re gold dat als de lust toenam de last onmiddellijk verdwenen was. Het was ook een mooie hand. De huid van de hand was enigszins getint. Mooie dunne vingers. De nagels waren voor hem de goede kleur. Niet te veel. Niet te weinig lak. Ze waren altijd warm. Het leek net of de Braziliaanse warmte nog steeds woonde in deze heerlijke handen. Re zag nooit het geheel. Hij lette op ogen en handen. Wat dit betreft was Re net een vrouw. Echte mannen letten op het geheel. Vrouwen letten op het detail. Re wilde wel een echte man zijn. Daarom dronk hij met zijn loodzware achtergrond zwaar bier. Maar met zijn slappe lul tussen slapen en waken tussen zijn nog steeds vitale benen voelde hij zich deze morgen geen echte man. Maar als die handen kwamen veranderde alles. Als die warme getinte verzorgde hand zacht over zijn buik streelde en dan

heel langzaam naar beneden gleed net halt houdend voor zijn slappe liefdeswapen. Zijn vriendin vond het heerlijk om hem te pesten. Inge behandelde anderen vrijwel nooit zoals anderen behandeld willen worden. Inge had de pest aan de Platina Regel. De balans tussen ontvangen en geven was bij haar finaal doorgeslagen. Inge was vroeger zelf nooit gestreeld. Hoeveel liefde had zij vroeger als kind ontvangen? Wat voelde ze eigenlijk voor Re? Wat wilde ze van hem? Was dat nu zichtbaar of zou dat later blijken? Het werkte vreselijk goed tussen Re en Inge. Re was een gever. Inge een claimer. Zulke relaties kunnen heel lang goed gaan. Ze waren allebei lekker bezig. Maar soms mistte Re die warme door de zon getinte hand tussen zijn nog steeds vitale harige benen. Soms vergat Inge zichzelf. Ze streelde dan door. Ze had dan geen zin om te pesten. Ze streelde dan via de buik van Re naar beneden in de richting van zijn slappe liefdeswapen. Mensen hebben hun geheim. De dingen hebben hun geheim. De lul van Re ook. Met zijn loodzware achtergrond had Re veel gehoord over wonderen. Hij moest daar altijd aan denken als zijn slappe haring dan ineens vol stroomde met bloed en vurig hartstochtelijk stijf en hard werd als een boom. Dit moet het paradijs zijn (dacht Re). Een dergelijke warme door de zon getinte hand aan je liefdesboom. Het hele bed en de slaapkamer veranderde in een paradijs. Dit is de hemel. Mensen die niet vurig neuken worden religieus. Religie frustreert een passievol seksleven. Kinderen maken mag nog wel. Maar het feest der feesten? Re voelde nog steeds die ene hand aan zijn lul en met de andere hand voelde Inge aan zijn ene bal. En nog is het einde niet dacht Re. Want hij had ervaring. Hij wist in

deze toestand wist Inge niet van ophouden. Neuk zonder ophouden had hij ergens gelezen. Toen ging de telefoon. De hand was weg. De hand van god. Zouden mensen zonder passievol liefdesleven inderdaad sneller religieus worden? Hebben mensen, dacht Re, die in naam van de religie andere vermoorden een passievol seksleven? Als je ooit de mond van een heerlijke vrouw om je penis voelde, ben je dan nog in staat om met een bom onder je shirt een publieke ruimte binnen te lopen om daar te slachten? Re dacht niet alleen na tussen waken en slapen en tussen slapen en waken, maar ook in de kerk tijdens een vreselijk saaie niet relevante preek. Hij zat dan te bladeren in dat verouderde rode liedboek. Voor Re waren religie en erotiek geen totaal verschillende verschijnselen. Hij raakte regelmatig opgewonden van de liederen van de vader van Trijntje. Hij voelde zich dan schuldig. Met een stijve in de kerk. Mensen met een loodzware achtergrond voelde zich bijna over alles schuldig. Re wist het niet precies, maar schuldgevoel (op zich niet verkeerd) had op de een of andere manier toch ook te maken met angst en dwanggedachten en dwanghandelingen. Piekerde hij zo vaak, omdat hij zich (on)bewust toch schuldig voelde? Zich vervelend zocht hij dan achter in het rode liedboek naar Huub Oosterhuis (1933) en zag dan weer onmiddellijk lied 487. De Heer wil ons bewonen als zijn huis , plant als een boom in ons zijn eigen leven , wil met ons spelen, neemt ons tot zijn bruid en wat wij zijn, Hij heeft het ons gegeven. Re zag niet zo veel verschil tussen religie en erotiek. Mensen begeren (begeren is sterker dan verlangen) ultieme ervaringen. Mensen verlangen naar hoogtepunten. In religie én erotiek. Re kon heel diep over een der-

gelijk lied reflecteren. Hij voelde een heerlijke prikkeling tussen zijn benen. Normaal voelde hij het bloed niet door zijn aderen stromen, maar als het bloed zijn penis binnenstroomde was hij weer in het paradijs. Het paradijs werd voor Re steeds meer immanent. Met deze immanente gedachte was hij niet grootgebracht. Vroeger was het paradijs voor hem hoog en ver en onbereikbaar. Maar dat is sinds hij wat ouder is geworden helemaal anders geworden. Re is aardser gaan denken. Een meer fysieke benadering hoeft per slot van rekening toch niet minder geestelijk te zijn. Mozes en de profeten waren toch ook niet geïnteresseerd in de onsterfelijkheid van de ziel. Re las zo af en toe een Joodse filosoof. Het Joodse volk had hem veel inzicht en wijsheid gegeven. Soms meer dan het reprimanderen van het vrome volk. Re wilde leven. Misschien was God wel het leven zelf. Re was een echte levensfilosoof. Hij wilde een stijve penis voelen tussen zijn nog steeds vitale benen. Hij verlangde naar een geschoren venusgebied onder zijn oprechte lul. Hij begeerde een met bloed gevulde clitoris tegen zijn mannelijke viriele ballen. Hij had vroeger een vriendin gehad met een gezwollen clitoris van wel drie centimeter. Heel veel vrouwen zijn tweeslachtig dacht hij. Ze hebben een kut en een lul. Er zijn niet alleen mannen en vrouwen maar ook hermafrodieten. Deze gedachten schoot door zijn brein in die fase tussen slapen en waken. Re wilde leven voordat het te laat was. Geniet van het leven, want het duurt maar even. Van een aantal joodse filosofen had hij geleerd dat we anno nu moeten leven op aarde in de tijd en binnen de geschiedenis. In de kist valt er niets meer te leven en te loven. Leven moet je onmiddellijk

doen. De Joodse geest leeft in de tijd. En we leven ook altijd met mensen. Een mens is nooit alleen geweest. Ook Re heeft een moeder. Toch is het voor een filosoof altijd weer lastig om het leven niet te vergeten. Re vergat wel eens te leven. Een mens kan vergeten te leven. Dan dacht hij te veel. Mensen denken in ieder geval vaak te veel. Europa komt natuurlijk ook een beetje van Athene af. De Griekse geest denkt. Het individu denkt. Ik denk dus ik ben. De Griekse geest denkt individueel in de ruimte. Re was geen antisemiet. De Joodse geest leeft interdividueel in de tijd. Leven moet je niet uitstellen. Re was niet het type om nu vreselijk hard te werken om dan later als hij met pensioen gaat te gaan genieten. Ik lig nu in bed met een slappe lul dacht hij. En daar heb ik geen goesting in. Hij was bang voor impotentie. Eigenlijk was Re overal bang voor. Hij had geen enkel oer vertrouwen. Zijn basic-trust was nooit gekomen. Hij voelde zich niet veilig in deze wereld. Alles kan fout gaan. En alles wat fout kan gaan gaat natuurlijk ook een keer fout. Waarom had hij geen oer vertrouwen? Waarom voelde hij zich in deze wereld niet veilig. Waarom piekerde hij vrijwel over elk oud en nieuw verschijnsel? Op de een of andere manier zocht hij dat toch in zijn vroege kinderjaren. Maar wat dan. En hoe dan? Speelde zijn loodzware opvoeding een rol in deze misère? Angst is natuurlijk altijd reactie op gevaar dacht Re. Het gevaar van de impotentie. In de buurt van een aantrekkelijke vrouw nam zijn impotentie toe. Als hij alleen was met zichzelf en zijn mannelijke hand zijn liefdeswapen betastte ging het allemaal redelijk voor de wind. Het kleed onder zijn schrijftafel was vol met vlekken. Raar dat dat witte zuivere sperma toch zoveel

vlekken achter laat. Hij vond het wel eens vervelend voor de werkster. Wat zou zij daar van vinden? Soms probeerde hij het gevaar te negeren. Hij wilde er ook wel eens tegen vechten, maar het meest vluchtte hij toch voor het gevaar van de impotentie. Hij vluchtte dan in de religie. Zijn moeder zong dat lied altijd tijdens het stoffen. God is een toevlucht voor de zijnen. Hij moest in bed met zijn slappe lul weer denken aan dat lied van Huub Oosterhuis. Die Huub was geen slappe lul. Hij vocht tegen dat logge roomsche instituut. Met een dergelijke vader zal Trijntje zeker voor Nederland het songfestival gaan winnen. Daar was Re volstrekt zeker van. Dat lied van Oosterhuis galmde door zijn slaperige hoofd. Hij kon nooit rustig wakker worden. Zijn hoofd was nooit leeg. Zijn brein ging nooit met vakantie. Re had geen brein, maar hij was brein. Een stroom van gedachten vloog van links naar rechts tussen zijn oren onder zijn schedel.

Hij doet met ons, Hij gaat ons in en uit. Re was nog steeds lid van een kerk. Waarom die kerk wist hij eigenlijk niet zo goed meer. De geschiedenis van de kerken vergeleek hij wel eens met een gigantische vuilnisbelt. De manier waarop christenen met elkaar omgaan is adembenemend. God als mannelijke persoon gaat ons in en uit. En Re hoorde bij de bruid. De kerk was immers de bruid. God gaat in en uit bij de bruid. De gedachten van Re stonden niet stil. Hij dacht niet, maar hij moest denken. Hij had wel eens een cursus gevolgd om in zijn hoofd helemaal leeg te worden, maar het had geen donder geholpen. Hij was een beetje te lui om naar de spotschool te gaan. Met flink sporten raak je natuurlijk wel een beetje uit je